

просвѣтваше трескавъ блѣсъкъ, минаваше сегисть-тогисть тъмна облачка отъ безпокойна мисль. Той прѣгледа рѣкописа и го сложи на масата върху купъ писма, грижливо запазени и сдиплени въ връзка.

Не сварилъ да нареди рѣкописа надъ писмата, преклива кашлица нацѣна гърдитѣ му и той се закашли съ мжка. Очитѣ му се налѣха отъ блѣсъкъ, който издаваше неспокойствието на онова, що става въ него. Гърдитѣ му се надуха още веднажъ, ала той задуши кашлицата, щомъ дочу, че около вратата му се чуватъ стжки: той не искаше да се издаде на сестра си.

Вратата се отвори и Ана влѣзе.

— По-добрѣ ли си? — бѣ първия въпросъ, що зададе Ана. И седна до Радивоя, хванала грижливо едната му рѣка.

— Струва ми се, че съмъ по-добрѣ, но трѣбва да се послуша лѣкаря.

— Значи, рѣши се да заминешъ?

— Ще ида поне за мѣсець въ санаториума. Тамъ все ще е по-добрѣ. Пъкъ и главно за мама.

— Азъ мисля, че ти не бива да гледашъ никого освѣнъ себе си.

— Себе си? Възкликна той, и горчива усмивка изкриви устнитѣ му.

— Да, само за себе си.

— Ако не бѣше мама — увѣрявамъ те, че много не бихъ попрѣчилъ на смъртта.

— Радивой, — укорно му забѣлѣза Ана.

— Да, да!

— Така!

— Именно: азъ доста прѣживѣхъ, за да разбера безмислицата на живота. Но сега, когато на нашата добра майка се струпаха толкова нещастия — не искамъ да ѝ се нанеса още една рана съ моята смърть. И само за това ще отида въ санаториума. Тѣй, мисля, ще отсроча горчивата чаша за нѣколко мѣсеци, а съ това ще се облекчатъ малко мжжитѣ на майката, която тѣй много обича чедата си.

— Азъ се радвамъ, че ти се рѣши да идешъ въ санаториума. Макаръ, че ти ми бѣше тѣй нуженъ сега.

— За тебе!

— Да.

— Азъ мисля, че ти мина кризиса.